

13. fejezet

Út a keleti szigetre

Egy napsütötte kora tavaszi napon hagyták el a 800 Éves Tölgyest. A Cay rétje tövében lévő kereszteződést messze elkerülték, sőt a rengeteg széle előtt letértek már az útról. Egy húsz mérföldes, kisebb ligetekkel tarkított mező terült el előttük, ami után a határt átlépve érnek majd el a Pocamac dzsungelbe. Előtte viszont át kell keljenek az útjukat keresztező délnyugati országúton, ami a fővárost köti össze Mel Ramolával. Ez még nem lenne olyan nagy kockázat, csak hogy nem sokkal az út után következik a Terje, ami Hamvasorom után hirtelen nagyon kiszélesedik. Ezen átkelni száraz ruhával csak azon a hídon lehet, ami az úton található, azt viszont bizonyosan őrzik. A másik lehetőség, hogy a folyó innenső oldalán dél felé haladva megkerülik az egész dzsungelt. Amellett, hogy ez nagy kitérő, azt kockáztatnák, hogy végig a Nyugati megye és a Keleti megye határvidékén haladnak. Nehéz kérdés. A veszélyesebb megoldás a híd, de azt gyorsan le lehet tudni. Az erdőt megkerülve kisebb a veszély, de velük marad hosszabb időre.

Végül is azért döntöttek a dzsungel megkerülése mellett, mert Marden szerette volna látni az Avius mesterhez nyitott monolitot. Ezek a gigantikus építmények több, mint ezer évvel ezelőtt lettek emelve, és egy mára feledésbe merült ősi mágiát használva gyors közlekedést biztosítottak két pont között a térben. Az őket felépítő mesterek és mágusrend viszont elvándorolt a vidékről, a leszármazottjaik kihaltak, vagy elfelejtették, hogyan kell használni a gyors utazást. Mondják imitt–

amott furfangos népek, hogy a monolitok közül van még, ami működik, de kipróbálni bizony már senki nem meri manapság őket.

Az indulás másnapján másodjára keresztezték elhaladtukban az országutat minden fennakadás nélkül, és kora délutánra feltűnt a monolit. Több mérföldről látható volt, és mire odaértek, tekintélyt parancsoló méreteivel egyszerre hatott gyönyörűnek és rémisztőnek. Mintegy huszonöt méterrel magasodhatott föléjük. A kora alig volt rajta látható.

– Ez itt ezeréves? – kérdezte Beldon.

– Nem, több, mint ezer éves, és gondolom azt vizslatod, hogy mennyire ép – szólalt meg Arlo. – Hát igen, ezt nagy szakértelemmel építették meg.

Majd látva a törpe megütközött és enyhén sértett arcát, gyorsan hozzá tette:

– Értem ez alatt azt, hogy másfajta módszerekkel, és ősi varázslatok felhasználásával, aminek a mibenlétét már sajnos nem ismerjük.

– És hogy működik? – kérdezte Marden.

A mágus hümmögött egyet, majd elmosolyodott.

– Jobb, ha nem tudjuk... Illetve életre tudnánk kelteni, mert a Mágusok Céhének vannak öregjei, akik tanulmányozták a könyvtárban a pergameneket róluk, és ott pontosan le van írva minden, de... hogy is mondjam, én inkább gyalogolok vagy lovaglok. Főleg, amióta a keleti hordák leromboltak két monolitot a másik szigeten... Szóval ezek az építmények valamiféle csoportos működésre voltak fogva anno. Ahogy kettő megsemmisült, a működésük kiszámíthatatlanná vált.

Ücsörögtek még a tövében egy darabig, elfogyasztottak egy uzsonnát, majd feltápáskodtak. Már látszódtak előttük a hegyek. A Nyugodt ormok a Pocamac dzsungelt, illetve ugyan-

ezen nevű tavat vették körbe, ezzel egy mintegy hússzor negyven mérföldes, egyik oldaláról nyitott, hatalmas völgyet alkotva. A 800 Éves Tölgyeshez hasonlóan ez is egy zárt világnak látszott, csak szinte alig lakták ezekben az időkben. Egyetlen települése az északi felén volt a sűrű erdő mélyén. Ha Bromley birodalmát titokzatosnak találták, akkor ezt a helyet egyenesen kiismerhetetlennek. A szellősen növvő tölgyfákkal ellentétben errefelé sűrű bozótos és aljnövényzet burjánzott a magas fák között. Még szerencse, hogy Oly általában a déli fertályon szokott tevékenykedni, ami már érintőleges a kietlen pusztasággal és kösivataggal, a Meddőfölddel. Úgy ismerte a rengeteget, mint a tenyerét, így útjuk ezen részétől nem kellett tartsanak. Sokkal inkább a határvidéktől.

* * *

A király másodszor kérte magához Maidát, amióta Arlo elkezdte a nyomozását a próféciaért. Az is nehézkes társalgás volt, ettől a mostanitól viszont még inkább tartott. A protokolláris felvezetés másodpercről-másodpercre ugyanúgy zajlott, mint korábban, majd már a bíborvörös teremben helyet kínálta az uralkodó.

– Mint ahogy előző alkalommal, most is azért hívtam ide, hogy bizonyos dolgokról információt szerezzek. Nem látom értelmét sokat kertelni, arra vagyok kíváncsi, hogy az ön rendházában tevékenykedő egyik mágusuk, Arlo a Kékfenyvesi hollétéről érdeklődjek... Ugye nincs a toronyban? – kérdezte némi erőltetett humorral Winslow király.

– Uram, higgye el, én is szeretném tudni, hol van – hazudta a nő. – Hónapok óta nem tudok róla semmit.

A király a körmeit vizslatta.

– Akkor az a levél, amit két hete kapott tőle, nyilván a kandalló tüzeiben végezte, ugye?

Maidával egyet fordult a szoba.

– Felség...?

A másik szűrös szemmel nézett rá. Itt nagyon gyorsan, és nagyon hatásosan kellett volna rögtönözni, de a nagy igyekezetben semmi nem jutott az eszébe. Majd hirtelen ötlettel az alábbi magyarázattal állt elő:

– A rendházunknak van egy szabályzata, amit a jelenleg érvényben lévő törvényekkel fésültünk össze, és melyet ön méltóztatott ellenjegyezni. Ebben az áll...

– Tudom, mi áll benne – vágott közbe Winslow. – Az, hogy megtarthatják a becses kis titkaikat, amennyiben ez nem jelent veszélyt előre vagy valaki vagyontárgyára, ingatlanjára, csakhogy – emelte fel az ujját – a maga tisztelt barátja megszöktetett két rabot a börtönből, és felrobbantva a nyugati kaput, engedély nélkül távozott a fővárosból.

A nő mereven nézett rá.

– Hogy szöktette volna meg azt a két rabot? A börtönben nem lehet varázsolni. Arlo egy öregember, a szellemi ereje nélkül a légynek sem árthat. Másrészt valóban írt nevezett rendtársunk két hete nekem, amiben azt mesélte el, hogy élvezte a szabadságát a druidák erdőjében, és reméli, mihamarabb találkoznak. Viszont, hogy azóta merre jár, tényleg nem tudom.

A király egyszerre találta ezt a választ felháborítónak, pimasznak és szórakoztatónak. Mi tagadás, rendkívül tetszett neki ez a nő, és nem csak külsőre, hanem a bátorsága is imponálónan süttött.

– Értem – mosolygott rá bátorítólag. – Ugye tudja, hogy bizonyos ismeretek, melyeket nem vizsgálunk meg elég sok szemszögből, tévútra vezethetnek minket, és ezzel nem csak

magunknak áthatunk, hanem másoknak, sőt, egész népekre hozhatunk átkot, vagy birodalmakra pusztulást.

Miután Maida nem válaszolt, folytatta.

– Én nem akarok rosszat a barátjának, kezdetektől fogva csupán arra próbálom rávenni ezt a... különítményt... csapatot, vagy fogalmazunk akárhogy, hogy ossza meg velem azokat az ismereteket, amiket eddig szerzett a témáról.

– A próféciáról? – szegezte neki a nő a kérdést egyenesen.

A király felnevetett, majd felállt, és megindult Maida felé.

– Hívja, ahogy akarja – fordult be mellette, és így most közvetlenül mögötte állt. – Bízvást állíthatom, hogy a végén csalódás várja önöket, mivel a prófécia abban a formában, ahogy sokan sejtik... nem létezik.

* * *

Faustus Astridth kapitány és Nero Gordianus százados Osberth fogadós kocsmájában ült össze egyik este. Hagley eltűnése némi felbolydulást okozott a században, vadabbnál-vadabb feltételezéseket szülve. A két tiszt úgy döntött, hogy nem a kaszárnyában van a dolog megvitatásának a helye, ezért a pocakos kocsmáros menyei raguját szürcsölgetve diskuráltak a legnagyobb nyugalomban. Csak a gyertyák fénye pislákol, és a törzsközönség kurjongatása, kacagása szolgált aláfestésként.

– Szóval velük ment, ugye? – kérdezte Faustus.

– Másra nem tudok gondolni. Tél óta másról sem beszél, csak a toronyról, és az ott törtétekről. Rögeszméjévé vált a téma. És élvezi is. Nyomoz, olvas, könyvtárba jár. Ha lenne hajlama rá, simán mondanám, hogy akassza szögre a kardot, és

álljon be a mágusok közé... De hát ez ugye nem így megy.

A fregattkapitány leöblítette egy korty borral a zsíros levest.

– Akkor most az a kérdés, hogy hogyan fedezzük őt, barátom. – kacsintott a századosra.

– Nem nagyon van rá módunk. Fedősztori? Alapos indok? Csak akkor működne, ha előbb egyeztetett volna velem. Hogy hazudjam azt, hogy én küldtem ki terepre, ha ő nem ezt fogja mondani, ha esetleg visszatér. Vagy elkapják. Ezt egy kicsit bután intézte. Pedig tudja, hogy bízhat bennem. Mégis csak együtt harcolt a fivéremmel annál az istenverte toronynál.

– Ő hogy van most? – nézett együttérzően a másikra a kapitány.

– Jól van. És jól is lesz. Már nem aggódom. De valamit csináltak vele. Valamit, ami miatt megváltozott. Tudom, érzem, de nem hajlandó róla beszélni. Arlóék beszélgettek sokat a köreikben a sötét varázslatokról, és nekromanta szörnyűségekről.

Faustus élénken figyelt.

– Folytasd!

– Nerva annyit elmondott, hogy találkozott valakivel... vagy valamivel. Nem tudom, mert kérdezni nagyon nehéz ilyenkor tőle bármit is. Szóval, volt ott ez az alak. Sötét csuklyát viselt, aszott volt a bőre. És amikor a szemébe nézett... Azt mondta, hogy olyan emberi szemek nem léteznek. Vörösek voltak, és mintha világítottak volna.

– Egy élőhalott?

– Nem tudom. És azt sem tudom, hogy nem csak képzelem, képzelte-e ezt. Visszont van itt más is. Csomagolni láttam a múltkor. Szerintem elmegy utánuk.

* * *

– Arimál, te barom! – üvöltött fel az egyik társa a rablóvezérnek. – Hová vigyük a katonát?

Az rájuk nézett.

– Hogy néz ki? Ki verte meg?

A banditák megütközve néztek rá.

– Nem tök mindegy? Ne mondd, hogy pap lettél!

– Na hozzátok! – bökte oda, majd sarkon fordult. – A csuklyás már várja. És ha nem ittátok volna még el a maradék eszeteket, bizonyára emlékeznének, hogy azt kérte, hogy ne essen bántódása a fogolynak.

Majd menet közben folytatta:

– Ezek ott fent idejöttek a toronyhoz a fővárosból. Velük van egy mágus a kölykével, egy druida és az a nekromanta. Meg képzett, veszélyes harcosok, és a ládát akarják vagy fogják kinyitni, ami a tetőtérben rostokol évszázadok óta. Kell a csuklyásnak egy közülük. Ha sikerül a ládát kinyitni, talán mi is megszabadulunk ettől a...

– Én a birodalom tisztje vagyok! Ezt nem úszhatják meg szárazon! – próbálkozott Nerva.

– Kussolunk!

Pár percig tekeregtek a barlangban, mire egy nagy terembe értek. Fentről cseppkövek lógtak alá, távolabbról víz csörgedezett. A boltozat közel szabályos félkör alakban emelkedett a padló fölé, alant egymásra pakolt apró kövekkel szintezték ki a talajt közel vízszintesre. A falakon fáklyák égtek. A helyiség hátsó felének homályában megmozdult valami. Először azt hitte állat, de lassú közeledtében felismerte az emberi ruházatot. Egyik kezével eltakarta a fáklyák fényét, a másikkal letörölte a homlokáról az izzadtságot és a vért. Közben az alak kiért a félhomályból, és tőle ötlépésnyire hátradobta a csuklyá-

ját.

A századosban meghűlt a vér. Heves szívdobogás jött rá, azt hitte menten térdre rogyik. Félrefordította a fejét, mert nem állta a tekintetét ennek a szörnynek. Majd erőt vett magán, és az orrán zihálva újra a szemébe nézett. Arca eltorzult, fogait összeszorította, de állta a tekintetét.

– Bátor vagy – szólalt meg a másik rekedt suttogó hangján. – Nagyon félsz, de a szemembe tudsz nézni. Pedig nekem nincsenek is szemeim.

Közben a körülötte állók is elkezdtek remegni. Arimál szerette volna már, ha elmehet. A csuklyás intett nekik, mire hátrálva elsompolyogtak.

Kettesben maradtak. A csuklyás végigmérte. Lassú léptekkel körbejárt tőle pár lépésnyire, majd felemelte a kezét, és szelíden megérintette a százados tarkóját, amitől az azonnal elájult. Könnyedén felemelte a földről, és felfektette egy hosszú asztalra. Leemelte az egyik fáklyát, és a lángoló fejével kört rajzolt az asztal köré. Egy darabig várt, majd miután visszatette a helyére az égő botot, levette a csuháját, ami alatt más ruha nem volt rajta. Bőre aszott volt, és száraz, tele ráncokkal, amik szinte mállottak. Felemelte a kezét, és az alábbi mondatok hagyták el a száját suttogva:

– Bölcs, öreg Haw-Mon! Tudók leghatalmasabbja! Meghívom eme emberi lényt közénk! Változtasd át, csatlakozzon hozzánk!

A százados feje oldalra billent, és mély sóhaj hagyta el a száját.

– Állítsd meg a szívét, hűtsd ki a bőrét, és levegőt ne vegyen többet! Bölcs, öreg Haw-Mon! Öld meg ezt a testet, és lakja be a hatalom!

Nerva alig láthatóan remegni kezdett, majd elfúló nyö-

szörgést hallatott. A csuklyásnak ez minden bizonnyal nem volt elég, mert rátette a tenyerét a homlokára, és imígyen kiáltott fel, már amennyire a torka engedte:

– Haw-Mon! Tépd ki a szellemem egy részét, és plántáld e halandóba!

A fekvő test ekkor kifeszült, és vergődni kezdett. A százados szeme kinyílt, és alig észrevehető halvány vörös színben kezdett derengeni. Torkát hangos üvöltés hagyta el. A csuklyás alak állt, mint a cövek, de fonnyadt arcát mély fájdalom járta át. Pár pillanatig tartott ez, majd két térdre rogyva és remegve kapaszkodott meg az asztal lapjában.

Nerva még mindig élt.

* * *

A monolitot elhagyva a határvidéken óvatos menetben haladtak előre délnek. A Grimdori-öböl felé menő országútnál sem volt semmi fennakadásuk, így hamarosan fák között vezetett tovább az útjuk. A dzsungel lassanként sűrűsödött, és mielőtt beértek volna a nehezen járható részbe, jobbnak látták táborot verni és pihenni egyet. A Nap amúgy is kezdett nyugat felől lebukni. A Pocamac-tó még vagy tíz mérföldre lehetett keleti irányban, és az enyhe szellőben megcsapta őket a korán éledező vegetáció illata. Oly szálegyenes, sovány testén szinte látszott a hatalmas lélegzetvétel, ahogy élvezti otthonának a ki-párolgását.

– Barátaim, lássátok hát a csodát! A birodalom leggyönyörűbb helye. Kár, hogy nem nyáron vagyunk itt, amikor teljes színpompájában virít.

Jó pár cserje már zöldellt, de estére egyelőre csípősen hűs idő köszöntött rájuk. Beldon és a csapat nagy része sózott

húst vacsorázott, míg Oly, Ivy és a druidák frissen szedett gombából főtt ragut. Bromleyt a fiai is elkísérték az útra, de apjuk a lelkükre kötötte, hogy ha úgy látja jónak, vissza kell forduljanak. Csendes éj köszöntött rájuk, csak a baglyok és az éjszaka aktív állatok motoszkálása zavarta fel néha őket. Beldon nem tudott tőlük aludni, így felkelt, és elindult egy kisebb sétára. Hamarosan Xaldimárr csatlakozott hozzá.

– Na mi az, feketemágus? Nem félsz a sötétben?

– Csak annyira, mint te, bányák ura.

Pipát gyújtottak, és egy magaslatról néztek el dél felé. Amerre a szem ellátott, fák és fák. Keletnek a Nyugodt ormok déli vonulata magaslott a fák felett, és a telihold megvilágította a misztikus ködöt déli irányban.

– Alig száz mérföldnyire innen már mindent perzsel a Khraoul. Arrafelé a tél is enyhe. A nyár meg szikrázó. Csak a legellenállóbb növények bírják. Láttad már a déli szavannákat, barátom? – kérdezte a törpe.

– Egyszer fiatal koromban – jött a válasz. – De már nem nagyon emlékszem. Mel Ramolától ritkán volt dolgom délebbre. Még a tengeren túl is többet jártam, mint délen. Az a hely számomra rémisztő kissé. Nektek, elefántlábakon álló szilaj törpéknek való az.

Beldon nagyott szívott a pipájából.

– Kérdezhetek valamit?

Xaldimárr válasz helyett rápillantott, így folytatta.

– Mi visz rá valakit, hogy a halállal cimboráljon?

A mágus halkán elnevette magát. Rövid töprengés után szólalt csak meg.

– Mint azt tudod, a mágiát nem lehet megtanulni. Csak fejleszteni. Ha valakiben nincs meg a nyoma, akkor sosem fog varázsolni. Mindezek tetejében az sem választható, hogy me-

lyik mágiát uralod. Persze akiben megvan az egyikre a hajlam, meg tud tanulni másféle iskolát is, de csak egy van, amiben igazán jó lehet az ember. Akinek a fekete mágia jut, az választhat, hogy rálép az útra vagy beleőrül. Ezért is tartják a Mágusok Céhében az egyetlen átokkal egyenértékű adottságnak a miénket. Engem tízévesen hívtak meg Mel Ramolába a Mágusok Tornyába, és ebbe anyám bele is betegedett.

Itt egy kis szünetet tartott. Arca komorrá vált, és elnézett a messzeségbe.

– Talán, ha illúziót vagy gyógyítást tanultam volna, jobban hatott volna a szüleimre. Apám elfogadta a dolgot, de anyámat elvitte a bánat pár év alatt. Aztán apám nem bírt nélküle élni. Röviddel a halála után eltűnt. Szerintem a tengerbe vetette magát. Így tizennégy éves koromban egyedül maradtam az átkommal. Akkor kellett döntsek, hogy mit is kezdek vele. Szerettem volna a céhben maradni, mert a szüleimen kívül senkim nem volt. Nem lett volna hová mennem. Így gondosan ügyeltem rá, hogy minden szabályt betartsak, és az iskolánknak egyetlen törvényét se sértsem meg. A céhen belül ugye mondanom sem kell, hogy mi voltunk a legkisebb létszámban, mivel a nekromanta tanulók fele szabályt sért, agresszívvá válik, vagy csak szimplán megőrül. De azon kevesek közé tartozom, akinek sikerült ezekkel a vitatott praktikákkal a mai napig a céh tagjának maradnom. Sosem ártottam élőnek hacsak nem tört az életemre. Aki bajban volt, annak segítettem.

Majd ránézett a törpére, és koromfekete, csillogó szemekkel mondta:

– Beldon, a halál nem csak a rossz, az élet nem csak a jó. A nekromanta nem szolgálja egyiket sem. Mi nem a jót és a rosszat keressük a világban, hanem az egyensúlyt. A halottak meggyalázása lényegében nem létezik, mivel a halottból a lélek

már elszállt. Amikor mi manipuláljuk őket, akkor egy levetett ruhát mozgatunk csupán.

* * *

Másnap tovább melegedett az idő. Közeledtek a tavat délről tápláló folyóhoz, aminek majdnem közvetlenül a torkolata állja majd az útjukat. Mehettek volna délebbre, de Oly jobbnak látta elkerülni a lakott részeket, főleg a határvárost. A kevésbé sűrű részek között hosszú kanyarokkal lavírozva, de végül a révész kunyhójához közeledtek, amikor lovak nyerítését hozta feléjük a szél. A létszámukból fakadóan elég nehéz volt elrejtőzniük, de szerencsére nem is nagyon volt rá szükség. A világ legbambább katonái járőröztek éppen. Egy leomlott árokhasadékba be tudtak bújni mind a tizenketten, plusz a felszerelésük. Nyhund készenlétben várt, hogy szükség van-e az elméjüket megzavarni. Végül gyanútlanul és nagy zajjal továbbléptettek a lovakkal.

– Komolyan mondom, a legjobb hírforrás lenne követni őket, és kihallgatni, mit beszélnek, olyan cserfesek – jegyezte meg halkán Marden.

Erre Ivy és Nyhund összenézett.

– Nem is rossz ötlet – mondta a nő. – Menjünk?

Arlo először Ivyre majd Bromleyre hunyorított. Aztán megvonta a vállát, és elismerően kacsintott a tanítványára.

– Miért ne? Nagy ötlet volt fiam!

Kérdően a goblinhoz és Ivyhez fordult. Azok halkán nevetve kiugrottak az árokból, és utána osontak a menetnek. Előtte Ivy odasúgta a vadőrtársának:

– Oly, ha átkeltetek a réven, találkozunk a Kopasz tisztáson! A barlang melletti szakadéknál leszünk Nyhunnal! A

gázlón kelünk át a folyón.

A révhez hamar odaértek, már csak a révést kellett megtalálják, aki Oly elmondása alapján általában egész nap tök részeg volt. Már attól tartottak, hogy a vízbe fúlt, de hamarosan feltűnt egy imbolygó alak, aki hevesen gesztikulálva köszöntötte a vadórt. Orra messziről vöröslött, szemei keresztbe álltak, és az egész ember olyan hihetetlen jelenség volt, hogy Hagley-nek tátva maradt a szája. Mindez délelőtt tizenegykor.

Betessékelte őket egy kis kabinba, beült velük szembe egy fülkébe, és rettenetesen hivatalos stílusban elkezdte volna őket kikérdezni az úticéljukról.

– Menj a fenébe Naudar! – röhögött Oly. – Fogd a legnagyobb ladikodat, aztán vigyél át minket, mert nem érünk rá.

– Az odáig rendben van, te világ csavargója, de ki fizeti ki a díjamat? És hogyhogy te józan vagy?

– Úgy, te hülye, hogy veled ellentétben én csak este rugok be.

A másik komor arccal próbálta megfejtetni, amit a vadór mondott neki, de inkább feladta, és ő is elröhögte magát. Feltápaszkodott, majd elkapta az ajtófélfát, így nem esett el. Füttyrészve elindult a part felé, és miután lefejtelt egy oszlopot, és némi szitkozódás után megtalálta a csáklyát, feléjük intett.

– Ez a beszittyózótt jószág fogja vezetni a csónakot? – mutatott rá Bromley.

– Ez hát – kuncogott Oly. – Miatta ne aggódj!

És csakugyan, öt perc múlva egy hatalmas, lapos vízi járművel, ami átmenet volt egy ladik és egy tutaj között, megjelent előttük Naudar. Szálegyenesen állt a végében, és a csáklyával irányította.

– Gyertek messziről jött urak, szaporán, mert elvisz az áramlat, és én nem akarok arra menni... – köpött egyet a Poca-

mac tó irányába.

Leszámoltak neki némi pénzermét, amitől még jobb kedvre derült, és nagyot lökött a csáklján. A folyó nem volt túl széles, alig egy perc alatt átértek a másik oldalra. Kiszálltak, és segítettek a révésznek visszahúzni a parton a járművet árral szemben, és elköszöntek.

Délutánra elérték a Kopasz tisztást, ahol annak rendje és módja szerint tábortüzet raktak, és várták társaikat a megbeszéltek szerint. A kellemes délutáni sziesztájukat azonban egy csillogó fekete szempár figyelte egy fáról. Önmagában egy fekete holló senkinek nem lenne megjegyzendő részlet a dzsungel díszletei között, azonban Oly kiszúrta, és félrevonta Arlót a többiektől.

– Az a madár – mutatott fel – már két napja követ minket. A monolitnál láttam először.

A varázsló felnézett.

– A hollók kíváncsiak és rendkívül okosak. Nem lehet, hogy csak megtetszettünk neki...?

– Először erre gondoltam én is, de nem úgy viselkedik.

– Hát lödd le! – vonta meg a vállát Arlo.

A vadőr hitetlenkedve nézett rá.

– Ha ezt a madarat valaki megbabonázta, azt is látni fogja, hogy célba veszem. De milyen igazad van, így kiugraszt-hatjuk a nyulat a bokorból.

– Eeegen, erre gondoltam – bólogatott a mágus.

Nagyon lassan előhúzta a parittyáját a zsebéből. Lehajolt egy kőért, de még felemelni sem volt ideje, az állat nagyot káromgva átugrott egy másik ágra.

– Ez egyszer lehet véletlen, de nézzünk mi történik, ha íjjal veszem célba? – azzal lassan viisszasétált a tűzhöz, és fel-emelte a fegyvert.

A mágus épphogy pár villanást látott, Oly olyan sebességgel intézte a lövést. Esélye sem volt. A madár felröppent, és kényelmesen elhelyezkedve pár méterrel messzebből szemlélte őket tovább. A nyílvevő pedig halk koppanással állt bele a fa törzsébe.

– Hát... – kezdte Arlo – a meggyőzéshez nem értek, de egy villámot idézhetek rá.

De alig emelte fel a karját, Nikanor kerekét oldott, és messze elrepült a távoli égen. Oly miközben a röptét figyelte, ennyit mondott:

– Azért az sértő, hogy a te villámodtól jobban fél, mint az én nyilamtól.

– Az hagyján, de tudta, hogy mire készülök! Vagy érti az emberi beszédet.

Ivyék késő délutánra elérték a Kopasz tisztást. Abból, amit a katonák beszélgetéséből kihallgattak, kiderült, hogy a király nagyjából tudja, hogy merre vannak. Ezt azonban egészen addig nem tudta mire vélni, amíg Oly el nem mesélte neki a holló esetét. Így összeállt a kép.

Niverend

Két hete meneteltek már a Baglyasból való indulásuk óta, és messze maguk mögött hagyták a Nyugodt ormok déli vonulatát. Ez nagyjából félutat jelentett a Zöld hídig. Eredeti terveik szerint a Niverendi Mágusok Tornyában szálltak volna meg, ami helyileg kívül van a városon. A torony másik neve Elamond volt, ami a Kora-tó környékén élő őslakosok nyelvén annyit tett, hogy „sovány kő”, tekintve, hogy magas volt és sudár. Az alsó épületszárnyak szálláshelyként szolgáltak, míg a fő torony magasra nyúló részében voltak a munkára kialakított helyiségek. Az épület legtetujén egy csillagvizsgáló kapott helyet. Itt különféle lencsékkel és tükrökkel bűvészkedtek arra érzékeny mágusok.

Az viszont, hogy Arlóék tudomást szereztek a kémtevékenységről, esélyessé tette, hogy változtassanak az útirányon. Ez kellemetlen fordulat volt, mivel Arlónak ez a vidék, illetve a torony volt az otthona, ahol egy kicsit kényelmesebben szállhattak volna meg pár napig.

– Mi legyen? – kérdezte Ivy a varázslót.

Arlo ujjával a szakállában turkálva töprengett.

– Pillanatnyilag nem tudom. A torony még bő tíz mérföld innen. Az a holló egészen pontosan tudatta velük, hogy merre vagyunk. Őszintén szólva azon csodálkozom, hogy miért nem hemzsegnék itt a birodalmiak.

– Talán nem csak elkapni akarnak minket, arra is kíváncsiak, hogy merre tartunk – szólalt meg Archibald. Helge élen figyelte a bátyját.

– Elképzelhető – tette hozzá Bromley. – De lehet, hogy ott akarnak minket lefűlelni.

– Ezt meg fogjuk tudni, mihelyt a torony látóhatárba kerül. Ugyanis az ottani rendfőnök egyezményes jellel tudatja az összes közelben lévő taggal, ha valami gond van. Mondhatni, mi szavak nélkül is értjük egymást.

Itt Ivynek akadt aggálya:

– Kivéve, ha őt magát is elfogták, és megakadályozzák ebben.

Arlo itt enyhe fölényességet sugárzó halk nevetésben tört ki.

– Nem olyan jó a niverendi mágusokkal szórakozni. Már délen vagyunk, és ne feledjük, hogy száztíz éve a terület el akart szakadni a Keleti megyétől. Többek között ezért is van rossz hírem Hamvasoromban. Én vagyok az, aki a rebellis délről jött. Erre csak rátettem egy lapáttal, amikor elkezdtem a próféciaát keresni.

A nap hátralevő részében kitartóan meneteltek keleti irányba. Estére a torony hegye már látszott, de még Oly sem tudott kivenni részleteket. Lesátoroztak egy sűrűbb ligetesben, és eltették magukat éjszakára.

* * *

A tornyot egy cserjés-bokros erdősáv vette körül. A lenti lapos épületeket így nem is lehetett látni, csak az égnek meredő részt. Lassan megközelítették, majd elérték a fákat. Csendben, szinte lopakodva hatoltak be a bokrok labirintusába.

– Egyelőre nem látok semmi gyanúsat, de legyünk óvatosak. A rendfőnök Amosis már tudja a jöttünket, pillanatokon belül itt lesz – nézett rájuk Arlo.

És ekkor, mintha csak így lett volna időzítve, megjelent Amosis Al-Sahiro, a Niverendi Mágusok Tornyá rendfőnöke. Zafírkék palástot és egy hengeres rövid süveget viselt. Bőre, haja és szeme éjfékete, termete közepes és teljesen átlagosnak mondható, csak a pillantása árulta el, hogy egy nyughatatlan, nagy tudású ember állt előttük. Karját széttárta, széles mosolyra nyílt a szája. Fekete archőrétől éles kontraszttal váltak el hófehér fogai. Életkora teljességgel megállapíthatatlan volt.

– Öreg barátom! – szólalt meg remegő hangon. Aki nem ismerte, azt gondolhatta volna, hogy érzékenyült, de nem. Ő így beszélt. Ha a külső nem is, de ez a beszéd már árulkodó volt, hogy a varázsló böven túl lehet a nyolcvan éven.

– Megboldogult mesterem, Radulf szakállára mondom, fiatalodtál! – ölelte meg Arlo.

– Pedig nem is voltál mellettem az elmúlt egy évben, hogy gyógyító főzeteid gondoznák ezt a vén testet.

Majd ragyogó szemmel pillantott az érkezőkre.

– Mennyi furcsa, idegen nép fia. Jó! Ez jó! Az ügyednek, az ügyünknek jó, ha sokféle nép és kreatúra dolgozik együtt.

Majd Nyhundhoz fordult.

– Benned kit tisztelhetek kicsi zöld szerzet? Hallottam már a fajtád különleges és ámulatba ejtő szokásairól.

A goblin színe ettől lilára váltott, majd lassan szirmok nőttek a feje körül.

– A Shiraedben székelő goblunkirály unokaöccse vagyok, Nyhund Trgowar személyesen, mágus. Jöttem, mert híre ment, hogy valaki, aki innen származik, borsot kíván törni Winslow király orra alá.

Egyenként bemutatkoztak, majd végül Ivy lépett elő. Arlo szólalt meg:

– Már tudjuk, Amosis. Ő az.

– Lám, lám, A'Nagtoth utódja, aki egy ifjú hölgy, végre színre lép. Légy hát üdvözölve Elamondban! Legyetek mind üdvözölve, ti, A'Nagtoth Örökségének Őrzői És Helyreállítói! Én, a Shelion Rend és a Papod Síkság ura ezúttal ezt a nevet adom a csapatnak. Gyertek be, egyetek, igyatok, pihenjete! Amíg itt vagytok, feltétlen védelmünket élvezitek.

A torony nyolcszáz évvel ezelőtt emeltetett. A körülötte lévő épületek az elmúlt évszázadok alatt csoportosultak köré. Vastag és magas fal védte az egész birtokot, lényegében egy erőd adott otthont a niverendi mágusoknak. Belülről viszont egyáltalán nem tűnt annak. Buja növényzet nőtt mindenfelé, dísz- és gyümölcsfák tompították a kövek szürkeségét, a hátsó udvaron meg lugasokról lógott a szőlő. Ebben a paradicsomban oly valószerűtlennek tűntek a közelmúlt eseményei és az előttük tornyosuló akadályok, hogy szinte el is feledkeztek azokról egy pár órára.

* * *

Marden este megjelent Amosis mester lakrészében. Arlo korábban már megosztotta vele, hogy a rendfőnök is alkimista, így számára különösen izgalmas volt ez a találkozás. Először csak általános dolgokról beszélgettek, majd a fiú igyekezett magára a mesterre, illetve annak tudására, ismereteire terelni a szót, nem titkolva, tanulni szeretne.

– Fiam, a világot néhány fő kapocs támasztja meg – váltott témát a varázsló. Felállt a tűz mellől, körbejárt a helyiségben, és felemelt egy poharat.

– Ami dolgokat látsz itt körülöttünk, vagy kint a természetben, a tengerben vagy akár csak a szélben, parányi részek

alkotják, és mozgatják. Ezek a láthatatlanul kicsi részek kölcsönösen együtt akarnak maradni, amihez kellene a kapcsok. Többféle kapocs van, és nekünk, mágusoknak a dolgunk ezeket megzabolázni, megszelídíteni, vagy akaratunkkal rávenni őket, hogy mást csináljanak ahhoz képest, ami nekik jó lenne. Évszázadokon át firtatták a tudósaink, hogy mi a kapcsolódási pont a mágiánk és az anyag között. Én már tudom, hogy anyag és anyag között, a láthatatlan részek között is vannak kapcsok. Nekünk alkimistáknak a feladatunk ezt megfejteni.

Azzal elejtette a poharat, ami apró darabokra tört. Marden csak egy pillanatig hitte azt, hogy véletlen baleset történt. Amosis ugyanis meg sem mozdult, szeme sem rebbent. Helyette halkan folytatta az előadást.

– És meg is van a kapocs, fiam.

Ujját a pohár darabjai felé tartva lassan körözni kezdett vele, amitől a darabok halk csikorgással elkezdtek a padlón egymás felé tartani, majd lassan egy kis halom keletkezett. A szilánkok némi illeszkedés után összeálltak olyan alakzatba, ahogya a poharat alkották.

– Uram, – lepődött meg a fiú – ez a tárgymozgatók között is több év gyakorlás után működik, de te alkimista vagy!

A mágusnak azonban ez még nem volt elég. Kajánul elvигyorodva nézett Mardenre, majd a szemét behunyva koncentrált a padló felé. A szobán alig észrevehető remegés futott végig. Egy átlagos ember talán észre sem vette volna. Ezt követően a levegő elkezdett lehűlni, közben a függönyök lassú mozgásba kezdtek. Ritmikusan táncoltak, a csillár üvegjei meg egymásnak ütődve szolgáltatottak zenét ehhez a hihetetlen mutatványhoz. Az öreg arca kezdett eltorzulni, majd halk zihálásba kezdett. Még mindig a pohárra összpontosított, aminek meg is lett az eredménye. A gyertyák fénye elhalványult, hangos recs-

csenés hallatszott, de fordítva ahhoz a hanghoz képest, mint amikor a pohár eltört.

Amosis szemlátomást elfáradt, így leült a fotelbe. Marden először nem értette, hogy mit kell nézni, de a mágus szelíden belerúgott a pohárba, ami felborult, és az ifjú lába elé gurult.

– Egy kapocs megfejtve, legyőzve.

– Mester, ez káprázatos! Soha életemben nem láttam ilyen hihetetlen varázslatot... De hogy? Mi a varázsige?

– Varázsige! – nevette el magát a varázsló. Majd huncutul a fiú szemébe nézett.

– Marden, én már nem használok varázsigéket. Ahogy azt tudod, a legtapasztaltabbak már nem kell kimondják a mágiát lehívó szavakat, pusztán a botjukkal mutatva megtörténik, amit akarnak. Aztán már a bot sem kell. Én már évek óta nem mondtam ki egy varázsigét sem, sőt, a legtöbbjüket el is felejtettem.

– A bot!

– Bizony, bizony! Varázshotom sincs már. Én delejnek hívom azt, ami itt körülvesz minket. Meg mindenhol. Érezted a hűvöst, és láttad a gyertyák elhalványulását?

– Igen.

– Delejt kellett elhasználnjak ahhoz, hogy a pohár apró részei közötti kapcsokat újra kössem. El kell lopjam a tárgyakból, a levegőből, az éterből. Ahonnan éppen el tudom. És minél ügyesebben csinálom, annál kevésbé fárasztó. Annál kevésbé lopom el a saját testemből.

* * *

Reggel Arlo ébresztette Ivy-t.

– Baj van... – kezdte. – Öltözz fel, megvárlak.
Azzal elfordult, és már sietett is ki a folyosóra.

A vadőr tíz perc múlva kilépett az ajtón. Arlo felpattant, és azon nyomban beszámolt a fejleményekről.

– A birodalmiak körbevették a tornyot. Winslow úgy döntött, most lép. Egyelőre letáboroztak.

Odasiettek az ablakhoz. A mezőn katonák tettek-vettek. Lovasok ültek az állatok mellett, és tisztek mutogattak a beosztottaiknak. Több százan lehettek.

Mintegy fél óra múlva dörömböltek a torony kapuján, amit estére Amosis bezáratott. Egy tanonc nyitott ajtót gyanútlanul, és az ablakból annyit lehetett látni, hogy egy lova mellett álló személy lök rajta egyet, mire az elesik, egy pillanat múlva felugrik, és ijedten áll félre a beiramodó lovasok elől. Közvetlen ezután nagy dörrenés hallatszott, amitől néhány ló megvadt. Két katona leesett a nyeregből, a maradék védekező alakzatot vett fel.

Amosis az egyik erkélyen állva intett a tanoncnak, aki drámai egyszerűséggel bezárta a kaput mögöttük, és a háttérbe húzódott.

– Ez komoly? Őfelsége katonái ennyire agyalágyultak?
– nyerített fel Oly, majd kiugrott a második emeleti ablakból és egy egészen közönséges kézmozdulattal gesztikulált a lovasok felé.

Azok nekiiramodtak, hogy a nyomába érjenek, de ő felkapaszkodott egy hatalmas fára. Ezalatt a fiatal varázslónak lehetősége támadt berohanni az egyik épületszárnyba. A kavardást kihasználva megjelent Arlo az épület főbejáratánál.

– Mi járatban „vitéz” urak? – nézett rájuk gúnyosan. – Ellenfélre találtatok egy kamasz varázslóban? Őfelsége Winslow király katonái nagyfokú bátorságról tettek most tanúbi-

zonyságot.

A katonák most vették észre, hogy kelepcébe kerültek saját jóvoltukból.

– Őfelsége... – kezdte volna az egyik.

– Hagynám a formalitásokat, ti sem foglalkoztatok velem, kis híján eltaposztatok egy tanoncunkat. Miféle viselkedés ez? Mit akartok itt?

– Adjátok ki a nőt, és mehettek utatokra! – kiáltotta oda az egyik.

A mágus szeme összeszűkült.

– Úgy... szóval a királynak fülébe jutott egy és más. Van valami hivatalos papírotok, hogy megtehetitek ezt?

A katona ledobott egy összetekert papírt a földre. Arlo felvette, intett neki, hogy várjon, megfordult, és elindult az ajtó irányába. Erre egy másik fegyveres kihúzta a kardját, és megindult felé. Újabb pukkanás hallatszott, és aléltan fordult le a nyeregből. Az erkélyről Amosis remegő hangja szólalt meg, miután leengedte a kezét.

– Eme birtokon még senki nem rántott kardot, és nem is fog! A vendégeimet és a rendtársaimat ne merjétek vegzálni, különben talicskán tolják hazáig a darabjaitokat. Most vártok. Azt a mocskot pedig, aki kardot rántott egy neki háttal álló öregemberre, kaparjátok össze, és pofozzátok fel!

Oly leugrott a fáról, elővett egy lapos üveget, és meghúzta. Majd a zavarodott katonák előtt füttyörészve lépdelt előre, mint egy tábornok az arcvonal előtt.

– Ti tényleg ennyire hülyék vagytok? – nézett rájuk.

* * *

A király nevében! A Niverendi Mágus Toronyban meg-

bújt személyek előállíttatnak, vezetőjük elfogattatik! Aki ellenáll, az letartóztatik, vagy karddal levágatik. Arlo Elderidge a Kékfenyvesi által indított egyéni nyomozás ettől a pillanattól lezáratik, értelme megszűnik, és a témában további mozgólódás tiltottnak tekintendő. Az Ivy Owlens névre hallgató vadőr a kirendelt zászlóalj kíséretében haladéktalanul Hamvasoromba kíséretik.

– Mit tegyünk? – töprengett Bromley. – Ezek itt vannak vagy öt-hatszázan.

– Nyolcszázötvenen – javította ki Hagley. – A birodalmi zászlóaljak nyolcszázötven főből állnak.

Amosis lépkedett fel-alá, és a szakállában turkált.

– Ekkora sereggel nem tudunk mit kezdeni. Bejönni nagy valószínűséggel nem mernek, de a patthelyzet csak addig áll fent, amíg nem küldenek több katonát. Idő kérdése, és megostromolják a tornyot.

Archibald ránézett az apjára.

– Nem hívunk erősítést a tölgyesből?

A druida a fejét csóválta.

– Nem működne. Bár egyforma távolságra van a fővárossal, ők úton jönnek, a mieink meg a vadonon keresztül. De még ha ide is érnének, a király biztosan nagyobb erőket tud mozgósítani. Itt van nem messze keletre a Solyberg erőd, onnan is küldhetnek katonákat... Alagút? – nézett Amosisra.

– Nincs, nincs ilyen...

– Akkor kitörünk – szólalt meg Beldon.

Arlo elhúzta a száját.

– Neked talán sikerülne, mert megállíthatatlan vagy, de mi mágusok nem. Az erőnk az elménkben van, és a testünk törékeny. Ráadásul nem tudunk olyan hatékonyan együtt dolgoz-

ni a harcosokkal, hogy eredményes legyen. Talán, ha lenne még a fajtádbeliek közül húsz-harminc itt, azt mondanám rajta... De ez így túl veszélyes.

Eközben az erődfal kapuján kifelé menet a lovasok közötték az őket kikísérő varázslókkal, hogy egy órát kapnak Ivy kiszolgáltatására.

– Mi lenne, ha tárgyalnánk? – kérdezte Helge.

– A birodalmi katonákkal? – így Hagley – Megingathatatlanok. Nem véletlenül fizetnek meg minket úgy, ahogy. Azok ott kint vakon teszik, amit Winslow parancsol nekik.

– Te sem teszed – mondta egyszerre nevetve el magát Nyhund és Nerva.

– Te sem – mutatott a századosra Hagley.

– Egy órát kaptunk – lépett be a helyiségbe Oly.

Feszült egy óra volt. Abban megegyeztek, hogy semmiképpen nem adják ki Ivyt és Arlot. Hagley és Nerva vezetésével rögtönzött fedezékeket kezdtek építeni az erkélyekre és az alacsonyabb ablakokhoz. Ezt nyilván kintről is lehetett látni, ezért ott meg elkezdődött az ostromra való felkészülés. Majd pedig bizonyítékképpen, hogy komolyan gondolták az egy órát, a háttérben feltűnt fél tucatnyi ostromgép. Alig volt idejük ezt észrevenni, mikor hatalmas robajjal becsapódott az első kő, leomlasztva a falat és maga alá temetve két varázslótanoncot.

Abban a pillanatban megállt az idő a helyiségben. Miután a por elült, néma csend ereszkedett alá. A többiek átrohantak, de látták, hogy már nem lehet segíteni.

Marden arcára odafagyott a döbbenet, de a többieket is sokkolta az esemény. Arlo volt az első, aki felocsúdott.

– Ezt az alávaló gazemberséget senki nem úszhatja meg. Szóljatok Amosisnak! Fegyverbe!

– Ez az! – rikkantott akkorát Beldon, hogy Ivy össze-

rezzent – Hagley, Nerva, gyertek, és mondjátok, mi a dolgom! Ekkor érkezett a következő lövedék, a nyomában pedig Amosis.

– Ó, jaj, drága gyermekeim! Istenem! – csuklott el a hangja. – Szinte még gyerekek voltak.

Pár másodpercig térdelt mellettük, és ziháló légzéssel nézett lefelé. Kezét végigsimította az egyik áldozat szőke haján. Majd lassan felemelkedett. Az erkély felé fordult, és vészjósló arccal, lassú léptekkel megindult. Döbbenetes volt. A többiek mire pont felocsúdtak volna az első fagyottságukból, most újabb döbbenettel nézték a hatalmas mágus haragját. A helyiségben lassacskán besötétedett, a porszemek remegni kezdtek. Halk zúgás indult, és a két rettenetes kődarab, ami ez idáig becsapódott, megmozdult.

Amosis ekkor ért ki az erkélyre. Arlo odaszólt Mardennek:

– Fiam, jól nézd meg, amit most látsz! A világ legnagyobb hatalmú varázslóját felbőszítették. Csak egyvalaki van még, akinek a hatalma és tudása akkora, mint az övé.

– Ki az?

A másik kis szünettel és aggódó tekintettel válaszolt:

– Xarfax. És van egy olyan gyanúm, hogy ma találkozunk vele.

De sokat nem tudtak mondani egymásnak, mert a sziklányi kövek mozgásba lendültek. Amosis kint állt az erkélyen, karjai a magasban. Mellette szikrák és villámok cikáztak, haját tépte a szél. Arca eltorzult, és hörgő hangon üvöltötte el magát. Mind a kettő lövedék meglódult az ellentétes irányba, és rövid repülés után becsapódott a katonák közé, elsodorva és megölve vagy egy tucatnyit. A hátul haladó kő ezután megpattant a talajon, és ledöntötte az egyik ostromgépet, amiről rémült emberek

ugráltak szanaszét. Akik még tudtak. Újabb csend következett. Amosis térdre rogyott a kimerültségtől. Ivy és Oly kirohant érte, és visszasegítették. Nyílzápor fogadta őket. Két öregebb varázsló ég felé tartott botokkal nyújtott nekik fedezéket. Az érkező nyilak sorra lángra kaptak, és a becsapódás előtt elporladtak.

A három harcos és a két druida leszaladt a földszintre, hogy kisebbségben lévő különítményükkel megbeszéljék a továbbiakat. Velük tartott Arlo is.

– Bromley! – kiáltott utána.

– Mondd!

– A legfontosabb, hogy Ivy kijusson ebből a csapdából! Minden áron ki kell törnötök innen vele! Mi betámadjuk a katonák gyűrűjének egy pontját, és csak addig várjatok, amíg menekülre fogják! Ha ilyen előzményekkel rohantok nekik, akár kis létszámotok ellenére is áttörhettek.

Az utolsó mondatot már üvöltötte, mert nagy robajjal repült az épületnek egy újabb kő lövedék. Mivel a földszinten voltak, itt a vastagabb fal nem omlott be, csak nagy recsegések közepette szórta le magáról a vakolatot.

– És veletek mi lesz? – kérdezte Bromley.

Arlo megvonta a vállát, majd ahogy öreg lábai engedték, rohant vissza az emeletre.

– Ivy Owlens! Bromleyék várnak lent, velük kell menj!

A nő fellazította az éppen kihúzott íját, és meglepődve nézett a mágusra. Majd megértette, mi a terv, és elinalt a helyszínről. Rasztái ostorként csapkodtak jobbra-balra. Arlo, miután beavatta Amosist is, pár magas rangú rendtársával az ablakokhoz sietett. Egyszerre emelkedett fel nyolc varázshot, amit istentelen robaj követett. Az égből villámok dörrentek a föld felé, nagy zavart és halált keltve a katonák sorai között. Egy ma-

gaslati helyről Oly nyilazott egyszerre három-négy vesszőt ki-lőve, és passzív mentális erejével irányítva őket. Neki nem volt szüksége varázsigékre, nem is értette igazából, hogyan működnek emberfeletti képességei, csupán használta őket. A nyilai azonban fogytán voltak, így hirtelen ötlettel elindult a földszint felé.

Lent a nagykapunál már várakozott Beldon, Hagley, Nerva, Bromley és két fia Ivyval. A druida félrevonta Helgét.

– Drága fiam! Ti vagytok a mindeneim. Ígérj meg valamit!

– Mondd, apám! – nézett rá a fiú ijedt szemekkel.

– Ha azt mondom, fuss, ne nézz hátra, hanem fuss, ahogy tudsz, érted? Archibald! – nézett az idősebb fiára. Az felé fordult.

– Maradj szorosan mellettem! A mágusok segítségével ki fogunk törni.

Ebben a pillanatban kidőlt a nagykapu. Fentről Arlo intett nekik.

– A jel! – szólt Nerva. – Indulás! Gyerünk Beldon, forogjon az a fejsze!

Azzal hangosan üvöltve kirohantak a forgatagba. A törpe ment elől, és veszettül kaszált a fegyverével. Mögötte Nerva és Hagley, hátul a druidák. Beldon, miután leütött egy lovast, fejjel, illetve sisakkal előre dőlve taglózott le egy gyalogost, de úgy, hogy az magával sodort még kettőt. Ekkor azonban ráugrottak hárman, és csak a Helge által idézett farkasok támadása után szabadult a szorításból. Az őrmester és a százados szabályos kardvívással küzdött, míg Bromley a buzogányával csépett. Ivy állt leghátul és pontos lövésekkel segített, de ezt érezte, sokáig nem tudja csinálni, mert kavarodás kezdett kialakulni.

Nyhund teljesen láthatatlanul állt az erőd falán és Marden robbanó palackjait hajigálta a tömegbe. A fiú közben alul kevergette az újabb tölteteket, és szorgalmasan pakolásztta fel őket a goblin lábához. Tökéletes összmunka volt. Xaldimárr fekélykeltő esőt hívott le az égből az ostromlókra, amitől hangos sikoltozás hallatszódott be. Ezt pár varázsló nehezen viselte, de Amosis keményen rájuk szólt:

– A fekete mágia is egy mágia, és most a jót szolgálja! Vegyetek magatokon erőt! – parancsolta, majd az ég felé emelte a fejét behunyt szemmel, amitől tüzes meteorok hullottak alá.

Közben leért Oly is, és a fal tetejéről parittyázott. Ré-mülten látta viszont, hogy a kitörés kudarcba fog fulladni, ezért kiugrott a tömegbe, és a törével rendkívül piszkos munkába kezdett.

– Beldon! Vissza, vissza! – üvöltözte.

Arlo is látta fentről, hogy nem fog működni a dolog, ezért a varázslók által keltett támadást a lent harcoló mag köré próbálta összpontosítani, mintegy elválasztva azt a katonák utánpótlásától.

A törpe olyan szinten megvadult, hogy észre sem vette, hogy teljesen körülveszik. A fejszét a feje fölé emelve pörgette, amivel annyit elért, hogy senki nem mert a közelébe menni, de így lényegében létrejött egy állóháború. Ekkor ért oda Oly, aki gyors egymásutánban végig szurkált pár katonát, így a gyűrűn egy rés keletkezett.

– Gyere innen, mert lemészárolnak! – rángatta töpszli barátját.

És ebben a válságos pillanatban mintha egy kis rés nyílt volna, a katonák szétszéledtek, és már kezdtek volna örülni, amikor Hagleynek összeállt a kép.

Nagyot kiáltott:

– Íjászokat hoznak!!! Lenyilaznak minket! Vissza az erődbe!

Bromley és Hagley közrefogta a nőt, és pajzsaiikkal fedezéket nyújtva rohantak vissza. Ekkor ért célba az első nyíl pontosan Bromley combjába. A druida feljajdult, majd lesántulva próbálta elérni a kaput. Erre Beldon, mint egy bika nemes egyszerűséggel felkapta bajtársát. Oly hátrálva parittyázott, de hamar letett a harci szándékáról, amint az első nyíl a nyakát súrolta. A két druida fiú ekkorra már visszaért, és a kidőlt nagy kaput emelte vissza a helyére további öt varázslóval. Nerva a hátába kapott egy nyílveesszöt, amitől azonnal elterült. Beldon visszafordult érte, és berángatta a kapu mögé.

Ezen előzmények után lépett színre ismét Xaldimárr. Totempálcáját felemelve a kapu becsukódásának pillanata előtt elhagyta száját a rettenetes varázsigé, amitől tucatnyi halott kezdett vonaglni, majd felállva marcangolni kezdte saját társait. Hangos sikoltozás és jajveszékelés hallatszott kintről.

A kaput nagy ügyel-bajjal sikerült bezárni, majd beszögelni, de közben egy idős mágust halálos találat ért. Ebben a gyászos pillanatban kétségbeesve nézett össze a két vadőr, majd Oly felkapta a fejét.

– Mi ez? – kérdezte, és párduc módjára indult rohanvást a torony felé. Ezt az utat a többiek is megtették hamarosan csetlés-botlások kíséretében.

Arlo megütközve nézte a lenti jelenetet. A legtöbb mágus spirituális energiái ekkorra már kimerültek. Többen közülük apatikusan ültek egy sarokban, ahová reményeik szerint nem ért volna el a kőhajítógépek halálos terhe.

Ránézett Olyra, aki megrázta.

– Nem hallod, öreg?

A varázsló értetlenül nézett rá:

– Mit kéne? Végünk...

Oly odaugrott az ablakhoz és mit sem törődve ostromgépekkel és nyílzáporral, a láthatárt kémlelte. Pár másodperc múlva felkiáltott:

– Az andabatak! Itt vannak az andabatak!

* * *

Xarfax épp átokra emelte a pálcáját, amikor meghallotta ő is a kürt hangját. Nagyjából akkor figyelt fel rá, amikor Oly, csakhogy őt nem felderítette a hang, hanem megrémisztette.

– Óóó, hogy az a magasságos! – szitkozódott. – Hát ezek meg hogy kerülnek ide?

– Kik? – kérdezte egy hadnagy.

– Fiam, van egy jótanácsom. Vedd a nyakadba a lábadat, és fuss! – azzal jó példával elől járva cselekedett.

A vak harcosok mintegy három percnnyire sorakoztak fel a toronytól. Lehetek mintegy százan. A mező elcsendesedett. A birodalmiak egy tisztje felemelte a kardját.

– Jól van, bajtársak! Arcvonalat fordíts északi irányba, rohamra felkészülni. Lándzsások előre, fedezéket építs!

– Megörültél? – nézett rá egy altiszt – Ezekkel akarsz megütközni?

A feljebbvaló szigorúan nézett rá.

– Úgy van, és te is!

A másik megvonta a vállát.

– Én ugyan miért akarnék? – köpött egykedvűen, és farképnél hagyta a fellettesét.

A katonák mintegy egyharmada futásnak eredt, így jelenleg mintegy négyszáz birodalmi nézett farkasszemet egyne-

gyed annyi andabatával.

Közben a toronyban a sebesültek ellátása zajlott. Arlo Nerva sebét vizsgálgatva megállapította, hogy az ijedelem nagyobbak bizonyult, mint a sérülés, mert a nyíl csak a bőrpáncél alá fúródott be, és bár nagy fájdalmat okozott, nem ment mélyre. Bromley esetében viszont ki kellett azt húzni, ami közben a druida fogát összeszorítva szenvedett. Azonban a gyógyfőzet már dolgozott a sérülésen, és a bódító lé is elkezdte kifejteni a hatását.

Oly körbeszaladt az erősítés örömhírével, mire néhány mágus erőre kapva kiszaladt az erkélyekre, és készenlétbe helyezte magát, ha kell segítsen az andabatáknak. Pont jókor, mert a két oldal ekkor rohant egymásnak. A még hátul levő sorokat annak rendje és módja szerint megszórták égi áldással.

Nem volt hosszú csata. Beldon természetesen kirohant a kapuhoz, de fentről leszóltak neki, hogy már felesleges. A vak harcosok borzalmas pusztítást végeztek. Percek alatt tele lett a mező holttestekkel és jajveszékelő sebesültekkel. Az ő oldalukon csak kisebb sérülések jelentkeztek.

A birodalmi katonák nagy része megfutamodott, és szétszéledt a környező erdőkben és a ligetekben. Pár könnyebb sérült a földön ücsörgött, és félelmében moccanni sem mert. Az andabaták fittyet sem hánytak rájuk, szép csendben átsétáltak közöttük, és lassan odaértek az erőd falához. A csatatér felett halvány füst terjengett, az ostromgépek fele romba dőlve feküdt a földön. Pár ló zavarodottan nyerített, néhány meg a földön feküdt élettelenül. A hadnagy, aki az előbb csatába hívta volna a társait, a földön fekvé pislogott, majd nagy nehezen felült. Karjait vér áztatta. A saját társai vére. Fején hosszú vágás, ami egy sisakon átlató hosszú bárdtól származott. Tudta, hogy csak az istenek kegyelméből él. Ez a maradék ember el-

kezdte a sebesültek ápolását, és a halottak számbavételét. Egy tizedes egy üveg bort bontott fel éppen, és remegő torokkal húzta meg. Majd elvette a szájától, és mérgében földhöz vágta.

– Így ért hát véget a Niverendi csata a 2538-ik év rügyezés havának harmincadik napján – szólalt meg a távolba meredve Amosis. Köpenye vértől és portól ellepve, szakadtan lengedezett a szélben.

Oly állt mellette.

– Mondják, hogy félvállról veszek dolgokat, de bevalom neked nagy mágus, most eléggé megijedtem.

A másik fájó arccal nézett rá:

– Én nem csak megijedtem, hanem félek is, fiam. A holnaptól és az azutántól.

Közben az andabaták odaértek a kapuhoz. Beldonék le-döntötték, és némán figyelték a vak harcosok bevonulását. Arlo kiállt az egyik erkély szélére. Ámult arccal nézett le az udvarra.

– Nagyon jól értetek az időzéshez... Pyrrhos! A páncél nélküli harcos, a kétkezes bárd mestere, az andabata rend egyik előjárója.

Egy teljesen átlagos külsejű, vékony ember állt lent az udvaron lehajtott fejjel, csukott szemmel. Kopasz fején tükröződött a halovány napfény. Arca szőrtelen, vonásai szelídek. Mögötte vagy száz hasonló alkatú és testtartású rendtársa várt fegyelmezetten.

– Az a hír járta, hogy egy, a trónöröklési rendet tisztelő és azt visszaállítani szándékozó varázsló járja csapatával a vidéket, és segítségre szorul. Bemehetünk?

Amosis lépett Arlo mellé.

– Bár ragyogott már nagyobb pompában ez a hely, de ilyen leharcolt valójában is hajlékként szolgáljon nektek Elamond tornya! Érezzétek magatokat otthon, megmentőink!

Útban a Zöld híd felé

Az ostromot követő napokban a holtak elhantolása és a sebesültek ellátása után az erőd és a torony tatarozása volt a következő feladat. Ebben Beldon szakértelme és ereje hathatós segítségnek bizonyult. A viszonylag rövid ideig tartó ütközet jelentős károkat okozott, de nem végzeteseket. Az épület helyreállítása mellett inkább azon aggódtak, hogy miképpen fog ez az egész esemény hatni az királyi udvar kedélyállapotára. Erre pár napon belül már tudták is a választ, mert hamarosan nyílt titokká, majd közbeszéddé vált, hogy Samorudn város hercege rendkívül felháborodott a niverendi esemény után. Nem csak felháborodott, hanem megüzente Winslow királynak, hogy a tartományon belüli még egy fegyveres akciót hadüzenetnek vesz. Samorudn nagy város volt, ami a két szigetet kötötte össze a Zöld híddal. A kereskedelmi vámokból és a kikötői díjakból rendkívül meggazdagodott, és hosszú ideje próbált már egy ötödik megyei jogot kiharcolni magának Dorián belül. A bevételeik jelentős része Hamvasoromba áramlott időről-időre, ami viszont a királynak volt jó, így magától értetődően az udvar ezeket az autonóm törekvéseket nem támogatta. Maradt viszont helyben annyi ráfordítani való, amiből pár évtized alatt a város számottevő katonai potenciált tudott felmutatni. Doria lényegében egy laza szövetségként működött ezekben az időkben, a szó szoros értelmében nem volt országnak tekinthető ellentétben azzal, ahogy régen volt. A környékbeli szigeteken fekvő királyságok időnkénti kiszámíthatatlan viselkedése miatt volt szükség az együttműködésre. Jelenleg béke volt, de a szövetség

és a jó viszony a szomszédos hercegségekkel mindig jól jött.

– Ez nekünk most nagyon kapóra jöhet – jegyezte meg Ivy.

– Mi az, hogy! – szólalt meg egy magas rangú mágus. – Amosist és a nála vendégeskedő, a próféciát kereső különítményt már most hősként tisztelik a samorudniak.

Amosis bólogatott.

– Mindenkit, aki itt harcolt. Erről kezeskedem, hogy ezt így írják meg a történetekben. De mi a tervetek Arlo?

A másik két korty bor mellett válaszolt:

– Megvárjuk, míg Bromley meggyógyul. Gyalogosan szeretnénk folytatni az utat, mert úgy kevésbé feltűnő, ahhoz viszont rendbe kell jöjjön a lába. Ez a gyógyitaloktól függően mintegy egy hetet igényel még. Attól nem tartok, hogy Winslow újra lecsap, mert a herceg átvette az irányítást a Solyberg erőd felett. Ez bátor húzás volt, és elvonta rólunk-rólatok a figyelmet. Ha a király be akarna avatkozni, ott kezdené, mert a torony elleni újabb támadást azonnal megválaszolná a solybergi haderő.

– Ahhoz képest, hogy pont a hídtól féltünk legjobban, most már teljes megnyugvással és inkognitó nélkül mehetünk Samorudnba – szólta Ivy. – Tulajdonképpen a nagyját letudtuk itt. Viszont van valami, ami engem aggaszt. Ez már lassan nyílt háború. A Déli Szántó Vidék el fog válni az északitól. Így a Solyberg és az Aralund erőd együttes ereje már akár a hamvasormi hadsereg ellen is képes lesz kiállni.

– Ez a kettő még nem, de az biztos, hogy Meddőország is csatlakozni fog a szántókhoz, sőt a bányák szigetén élők is – jelent meg sántikálva Bromley az ajtóban. – És ez Winslow igazi nagy félelme. Ezért az elmúlt években jelentős kedvezményeket kaptak tőle a kereskedő törpék meg a többi nép, akik

arról jönnek. Részben ezért is apad a kincstára.

Ivy bólogatott, majd elkezdett az ujjain számolni.

– Vegyük hát számba... Az egyik oldalon ott van Hamvasorom, Cleinfend és Mel Ramola. Vagyis Aranea és a Nyugati megye egyértelműen Winslow szövetségese. Samorudn, Niverend és Khrul viszont nem, és ha összefognak, nagyjából egyenlők az erőviszonyok. Barrenlanddel én nem számolnék, mert ott alig él valaki. A bányavidék lehet a mérleg nyelve.

– Velünk lesznek – szólalt meg némi hevülettel Beldon. Nerva a fejét csóválta.

– Nem, ha a király továbbra is kedvez nekik.

Itt Olynak támadt egy ötlete:

– Akkor nyerjük meg magunknak a keleti szigetet. Elvégre ők delegálják a trónörököst.

Ivy a szemét forgatta, ahogy szokta, ha jóbarátja hasonlóan nyilvánul meg, mint az előbb.

– Ez nehéz ügy – szólott közbe Nyhund. – Az owlensi népeket egyáltalán nem érdeklik a birodalmi perpatvarok. Véleményem szerint édesmindegy nekik, hogy ki is Ivy valójában. A goblinokkal meg ugyanaz a helyzet, mint a bányászokkal. Őket csak a pénz érdekli. Mármint az okosainkat. A buták meg nem értik az egész szituációt.

– Most az a legfontosabb, hogy mihamarabb éadjunk át a hídon, és találjunk jeleket és nyomokat, amiből kiderül, hogy..., hogy ki vagyok én – zárta le az elmélkedést Ivy.

* * *

Pontosan egy hét múlva elhagyta a társaság Elamond tornyát. A Nap gyorsan melegíti a határt errefelé. A Kora-tavat északról tápláló, meglehetősen széles folyón egy helyi favágó

vitte át őket nagy tutajával. Egy napon belül ott voltak a Shelion dzsungel tövében húzódó, egekbe meredő hegyek lábánál.

– Itt kelünk át? – tátotta a száját Marden.

– Nem, barátom – mutatott Oly a rengeteg felé – a sűrűben alig pár száz lépésnyire innen egy barlang nyílik, ami hosszú mérföldeken át vezet, majd a hegység túloldalán, már a sík részen a felszínre tör.

– Miért kell a mélybe menni? – aggódott Bromley.

– Én sem tartom jó ötletnek – szűkítette össze a szemét Arlo.

Oly hozzá szokatlanul összeszedetten, és megalapozottan érvelt, illetően:

– A Solyberg erődig még harminc mérföld van, és a samorudni hatóság csak onnantól tud minket megvédeni. Még Winslow felségterületén vagyunk. Ezt ő is tudja, ezért, ha el akar minket kapni, akkor addig kell megtegye. Tuti, hogy hemzseg a vidék a birodalmiaktól.

– És ha dél felől kerülnénk meg a hegyeket? – érdeklődött Archibald.

– Azzal ugyanaz a baj, mint az északi kerülővel. Az alagútról viszont nagy valószínűséggel senki nem tud, csak a dzsungel lakói. A másik oldalon, ahol felszínre tör, már alig pár mérföld az erőd. De döntsön Ivy.

A nő rövid töprengés után a barlang mellett döntött. Szerette volna már biztonságba tudni a csapatot, ezért sürgetően noszogatta a többieket. Fél óra múlva, miután átvágták magukat a sűrűn, elérték a hasadék bejáratát. A növényzet itt annyira burjánzott már az ilyen kora tavaszi időben is, hogy sűrű félhomály vette őket körül.

– Hogy lehet itt ilyen meleg az év ezen szakán? – törölgette a homlokát Hagley.

A törpe fújtatva nézett rá.

– A Khraoul. Ha ezt melegnek találod, mit mondanál a Surada sivatagban? Mondjuk az száraz forráság, elviselhetőbb ennél a csöpögős, párás levegőnél. A tenger felől jön. Forró leheletével pörköl mindent. Ez egy évezredes átok, amit a déli tengereken bolyongó vén Khraoul küld ránk. Szakadt, és sárgult vitorlákkal a hajóján járja a vizet. Holt legénysége dögszagot áraszt, ha túl közel megy a partokhoz. A növények elfonynyadnak arrafelé, a tengerészek meg sürgősen irányt váltanak, mert a legénység tagjai rettegni kezdenek.

Hagleynek ennyi horror elég is volt a sötétségben, inkább ürügyet keresve lemaradt Beldonéktól. Oly csak vigyorgott, és egy fűszálat rágsált.

A félhomályhoz képest is koromfekete járatok nyíltak jobbra-balra. De a hosszú izzadás után jól esett a bentről kifelé áradó hús levegő. Kellemes pinceszag érződött, és vízcseppek halk zenéje jött a mélyből. Beldon ment elől. Ez az ő birodalma volt, bár ezt a barlangot konkrétan még sosem látta. Mellette lépdelt Oly, aki viszont már ismerte az utat, Xaldimárr és Arlo világított a botjával.

– Ez egy labirintus – szólalt meg Helge. – Hogy tudsz itt tájékozódni?

– Sehogy. Annyiszor jártam már itt lent, hogy apránként megjegyeztem, mi merre van.

– Na de először?

– Először sem tudtam tájékozódni. Ezért is tévedtem el rendre.

– Biztató – bólintott az idősebb Medvetalpi fiú.

Oly és Beldon egymásra nézve kuncogott elől.

A druidák tehát érthetően egy kissé aggódva, és nyomott lelkiállapotban fogadták a környezetet. Az ő életterükhöz

képest ez teljesen ellentétes világnak bizonyult. Beldon szája viszont be nem állt, folyamatosan informálta a társaságot, hogy milyen kövek, ásványok mellett haladnak el. Imádta, élte ezt a helyet, és nem mulasztotta el, hogy tanítsa társait, mit is rejt a föld mélye. Mardent minden érdekelt, az ő figyelmét így ezzel el is terelte a nyomasztó környezetről.

Egészen lankásan haladt lefelé a járat, egyre szélesedett, és a fáklyák fényében gyönyörű cseppkövek jelentek meg minden irányból. Arlo, bár érdekesnek tartotta a törpe előadását, szintén feszélyezve érezte kissé magát, szeretett volna már túllenni az egészen. Viszont akárhogy is számolgatott, esélyes, hogy egy éjszakát itt kell eltöltsenek a föld alatt. Hamarosan azt is megtudta, hogy hol lesz ez.

Már két órája haladtak előre, amikor Oly egy elágazásnál balra tartva hatalmas csarnokba vezette őket. Marden és Hagley nagyot sóhajtott meglepetésében, a többiek csak szimplán meghökkentek a látványtól.

– Ez itt – fordult meg a vadőr – a Kristályterem. Gyönyörű, hatalmas, lélegzetelállító.

A fejük felett vagy húsz méterre lehetett a mennyezet, amiről festői szépségű cseppkövek lógtak alá, és meredtek fel felé a talajról. Két helyen is hasadék tátongott a boltozaton, tehát jutott be a kinti napfényből és levegőből bőven, ami elérhetővé, szinte varázslatossá tette a helyet. A hőmérséklet is kellemesebb volt, mint a barlangokban, ahol eddig gyalogoltak, ugyanis az a két hasadék rendszeren huzatolt. Csak ámultak, bámultak ezen a túlvilági helyen. Még Bromley-n és a két fiún is látszódott, hogy tetszik nekik, amit látnak.

Kerestek egy légáramlatoktól mentes sarkot, és lepakoltak. Kellemes estebéd vette kezdetét, és hamarosan felszállt a pipa füstje is. A beszűrődő fényt felbontották a helyenként kris-

tálytisztá cseppkövek, a szivárvány millió színét szanaszét szórva. A vízcepepegés andalító és nyugtató volt, olyannyira, hogy mire elkezdett odakint szürkülni, Beldon már hangosan horkolt.

* * *

A hajnal csípősen fogadta őket. Az első fényekkel együtt érkezett a langyos fuvallat is, majd odafentről kergetőző állatok hangja hallatszódott. Előző este megbeszélték, hogy négyen előremennek felderíteni a terepet. Oly, Beldon, Nerva és Xaldimárr vállalkozott rá. Tizenkét fő szinte kizárt, hogy hangtalanul tudjon haladni előre, jobb halkan kiszimatolni, mi vár rájuk. Mellesleg a többiek még a reggelivel molyoltak, így négyen nyugodt tempóban indultak felderíteni.

Mintegy órányi séta volt az amúgy teljesen jól járható barlangokban, mire halvány fény kezdett beszűrődni távolról. Még egy öt perc, és rendkívül furcsa dolog történt. Nerva egyre nyugtalanabb lett, majd le kellett üljön egy kőre.

– Mi van? – nézett rá a nekromanta.

Félelmet látott a szemében.

– Nem tudom... – súgta a százados – Furcsa előérzetem van. Nem is előérzet. Mintha már jártam volna itt. Pedig nem, de ismerem ezt az érzést valamiért.

Oly és Beldon intett Xaldimárnak, hogy maradjanak veszteg. Majd gyorsan elindultak settenkedve a kijárat felé. A barlang kürtőjénél enyhén befelé húzó légáramlatot éreztek, valószínű, hogy a nagy csarnok szívó, illetve kéményhatása érvényesülhetett. A kürtőt ugyanúgy, mint a másik oldalon sűrű növényzet zárta el, jobbról és balról gyökerekkel és mindenféle növényi indával. Lassan közelítettek a kijárhoz. A szemük

egyre inkább megszokta a fényt. A vadőr csendre intette Beldont, és pár pillanatig csak hallgatózott. Az amúgy is kifinomult érzékei most hihetetlenül felélesedetek. Hallotta a pókot, ahogy szövi a hálóját a boltozat egyik sarkában, ahogy a víz vékony csíkban szivárog a lábuk alatt. Behunyta a szemét. Az orrcimpái kitágultak. Érezte, hogy valami nincs rendben. A máskor nyugodt vidéken vibrált a feszültség. Mintha a falevelek is máshogy lengenének a szellőben.

Hangokra lettek figyelmesek, ezért megindultak előre.

És ekkor a vadőrbe jéghideg érzés hatolt. Valami velő-kig ható iszonyatot érzett, amikor meglátta. Annyi lélekjelenléte volt, hogy hátra intsen a mögötte nem éppen nagy csendben lépkedő Beldonnak, hogy álljon meg. Aztán meglátta ő is, amittől majdnem elejtette a fejszóját. A kijárat mellett oldalt fordulva ott állt a csuklyás alak, és éppen az eget szemlélte. Vele Xarfax.

Miután felocsúdtak, Oly intett Beldonnak, hogy hívja Xaldimártrt, de felesleges volt. Már itt állt mögöttük, és ujját a szája elé tartva intette őket csendre. Óvatosan körül szemlélte a gyökereken át, ahol az alábbi jelenet tárult a szeme elé: Xarfax félig fekvő helyzetben bámulta a közeli ligetet, a csuklyás alak mellette állt, és szemlátomást nem csinált semmit.

– *Araa bieaynayki!* – súgta halkan, miközben a totempálcáját egy közelben tartózkodó verébre szegezte. A kis madár mintha csak sejtette volna, hogy valaki az ő szemeit használja, lassan körbenézett. Majd nagyot ugorva szárnyra kelt.

– Jól van, ketten vannak, és ezt nem is igazán értem. Elbírtok Xarfax-szal? A csuklyás az enyém.

Oly megütközve nézett rá:

– Ezt hogy érted? Beszéljük azért meg ezt, oké?
Beldon élénken felelt.

– Ne nézzetek Xarfax szemébe egy pillanatra sem! Ez nagyon fontos! Mikor leteperitek, gondolatok semleges dolgokra, ne hagyjátok, hogy a hangulatotokra hasson!

– És te mit csinálsz azzal az izével? – nézett ki vészjóslóan a törpe.

– Erre nincs idő. Bízok bennem?

A másik kettő összenézett, majd Beldon nem túl meggyőzően bólintott.

Az akció gyorsan indult, és nem is tartott túl sokáig. Oly egy nyúl gyorsaságával és egy macska által keltett minimális hanghatás kíséretében kiugrott az üregből, majd megvárta, míg Beldon is átfúrja magát a bozótoson. Ez viszont nem sikerült kellően halkán, így a csuklyás megfordult, és vörös fény villant a szemei helyén.

Ekkor lépett színre Xaldimárr.

– Béklyók rajtad szörnyeteg! – üvöltött nagyot, majd a totempálcáját eldobva a kétkezes botját kapva elő, gyors rohammal lesújtott a csuklyás alakra. Az megszédült, de már előreszegezte a fejét, hogy megválaszolja az átkot.

Közben Oly odaért Xarfaxhoz, aki eddigre talpon volt, és épp a pálcáját emelte. A parittyá azonban gyorsabb volt, és a repülő kő eltalálta a mágus kezét, amitől feljajdult, és elejtette a fegyverét. Két szabályos ökölesapás volt csak, és Xarfax elterült. Ezt követően Oly gyors fordultában elképesztő harcnak lett szemtanúja. A csuklyás mindkét karja az égbe emelve, a hátán Beldon csimpaszkodott, és így közelített Xaldimárrhoz, aki halkán mormolt valami ismeretlen szöveget. A szörny rekedt hangon szólalt meg, amitől Beldon, mintha csak villám csapott volna bele leszédült a földre.

Oly előkapta az íját, és tüzelt. A nyíl a csuklyás mellkasán haladt át, és tovább is repült. Ettől térdre esett, és megfordult. Be-

lenézett Oly szemébe, amitől a vadőr is összeesett. Viszont a sebzés elégnék bizonyult ahhoz, hogy Xaldimárr legyőzze.

Hangos robaj hallatszott, majd a lény engedelmesen leült a földre.

– Átvesszem elméd irányítását, szolga! – dörögte ellentmondást nem tűrően a mágus, mire a hosszú halott lehajtotta a fejét. Közben felvette a totempálcát is, és mind a két fegyvert rászegezte.

Miután meggyőződött róla, hogy az átok sikerrel működik, odaszaladt a társaihoz. Beldon éppen próbált feltápáskodni. Szemében ködös tanácstalanság. Olyt kellett egy kicsit pofoztatni, de ő is megúsza a találkozást komoly sérülés nélkül. Pár perc múlva, mikor már mindenki észhez tért, Oly sandítva nézett a feketemágusra:

– Ki vagy te, Xaldimárr?

Az komoly arccal nézett rá, majd némi hatásszünetet követően így szólt:

– Az ősi Fekete Rend őrzője vagyok. Haw-Mon keresője, a holtak pásztora. Ha eddig rejtőzködnöm kellett, ezért elnézésed kérem. Okom volt rá, higgyétek el – fordult Beldon felé a mondata befejeztével.

– Na, hát ezt már tudjuk, de ki ez az iszonyatos lény? – bökött a csuklyás felé a törpe, miközben a nyakát masszírozta – Kettőnket úgy leterített, mint a rongyot. Csupán az akaratával.

Xaldimárr szelíd mosollyal nézte a foglyukat.

– Vele már nem lesz gond egyelőre. Hosszasan elbeszélgetünk vele. Gyertek! És hozzátok Xarfaxot. Ahogy látom magához tért, és fájlalja a kezét.

* * *

A nagy barlangcsarnokba való visszaérkezésük során kisebb felbolydulás kerekedett. Ivy és a druidák azonnal talpra ugrottak, a többiek csak mereven figyelték a visszatérő felderítőket. Xaldimárr nyugalomra intette őket.

– Már nem veszélyes!

És ezt időben tette meg, mert Ivynek már a kezében volt az íja. A druidák elkezdtek hátrálni. Talán ők iszonyodtak el leginkább a látottaktól. Nerva már megnyugodott, de szemmel tartotta a két foglyot. Arlo sokatmondóan nézett a századosra, mire ő ennyit mondott:

– Igen, találkoztam már ezzel a... – nézett a csukylásra.

Xarfax megvetően szemlélte a társaságot. Kezei hátul összekötve, és csak vérző orra árulta el, hogy egy számára egyenlőtlen és kedvezőtlen küzdelemben maradt alul. Marden nem állta a tekintetét, ezért Arlo eltessékelte onnan, majd a nekromanta szemébe nézett.

– Én nem félek téled, te pokolfajzat – suttogta az arcába öt centiről. – Azt ajánlom húzd meg magad.

Rövid tanácskozás után, úgy döntöttek, hogy Xaldimárr, Beldon és Nerva a két foglyot visszakíséri a niverendi Mágusok Tornyába, ahol Amosis elzárja őket. A többiek továbbmennek, és ha minden jól megy, estére elérik a Solybeg erődöt. A hosszú halott csendben nézett maga elé, szemlátomást nem volt öntudatánál. A rettenetes entitás, aki vagy ami benne lakozott jelen pillanatban aludt. Viszont a szeme vöröse továbbra is halványan pislákkolt, mintegy vészjósló üzenetként a környezetének. Mikor belenéztek, az alig láthatóan, de reagált. Ivyre különösen. A nekromanta megnyugtatta őket, hogy egyfajta hipnózis alatt áll, amiből az ő jeladásáig nem tud kitörni. A nőt ez azonban nem nyugtatta meg, mivel továbbra is őt szemlélte a lény. A dolog kezdett egészen ijesztő lenni. Nagy csönd lett.

– Mi az? Miért néz engem?

Ezen Xaldimárr is eltűnődött, majd a pálcáját elsuhintotta az élőhalott ábrázata előtt, mire az elfordította a fejét, és szemei ködössé váltak.

Ezen előzmények után természetesen Olyhoz hasonlóan másban is felmerült a kérdés Xaldimárr kilétét illetően. Másodjára Arlo tette fel a kérdést felé.

– Tudnunk kell rólad valamit, barátom? Egy ilyen kreatúrát megszelídíteni nem kis teljesítmény.

– Volt segítségem és szerencsém is.

Arlo elnevette magát. Más ezt a beszélgetést nem hallotta.

– Na ne szédíts, nekromanta! Mialatt küzdöttetek, izzott a delej körülöttem. Megéreztem én és Marden is. De ahogy figyeltem a druidák is figyeltek valamire. Pedig majd öt mérföld innen a barlang kijárata.

Xaldimárr fanyar mosolyra húzta a száját, és elszökült szemmel nézett varázslótársára.

– Megigérem, hogy mindenbe beavatlak idejében, gyógyító! És feltétlen bízatsz bennem. Veletek vagyok, és veletek is maradok.

Azzal kacsintott, és jelzett a többieknek, hogy indulni kéne.

Egy óra elteltével Arlóék csapatát kisebb meglepetés érte a barlang keleti kijáratnál. Épphogy kijutottak, lovasok által felvert por tűnt fel a közelben, majd egy kisebb helyőrségnyi katona ügetett oda hozzájuk. Már kezdtek aggódni, amikor Archibald felkiáltott, ugyanis felismerte a samorudni zászlót, ami egy lándzsára volt felkötve.

– Üdv nyugatfiak és hölgyek! – ugrott le a lóról egy kreol bőrű hadnagy. – Feltételezem, nem bánjátok, ha felkísé-

rünk benneteket az erődbe. Az a hír járja, hogy egy áruló király kerget benneteket az északi kaszáló vidéken.

– Megtisztelsz, hadnagy uram! – lépett elé Hagley – Én Helwing fia Hagley vagyok Cleinfendből, őfelsége őrmestere. Bár a történetek árnyékában szerintem már nem.

A gyors bemutatkozást követően egy lovas jelezte a feljebbvalójának, hogy indulni kéne, mert nem biztonságos itt kint a pusztában.

– Azonnal indulunk... Uraim, és hölgyem! Két furcsa alakot követtünk, aki a Solyberg erődtől nyugatra kanyarodott errefelé, de elvesztettük a nyomukat. Az egyikük különösen beteges fajzat, sötét csuhában, az arcát nem láttuk. A lovaink pedig nyugtalanok lettek a közelükben. Nem találkoztatok véletlenül velük?

* * *

A niverendi Mágusok Tornya mintegy negyven méteres magasságban lévő felső szintjén, öt ember tartózkodott a helyiségben. Xaldimárr, Nerva, Amosis, Pyrrhos és Xarfax. Esteledett, ezért behúzták az ablakokat, hogy a hús szellő inkább csak kintről simogassa az épületet. Puritán, de otthonos kis szoba volt ez, egy rögtönzött kihallgató. Az éppen kihallgatás alatt álló mágus megvető nyugalommal ült egy széken mellén keresztbe font karokkal. Nerva egy kicsit feszélyezve érezte magát a jelenlétében, a többiekben nem sok minden látszódott. Lassan egy órája próbálkoztak több-kevesebb sikerrel.

– Mi az a lény, akivel járod a határt? – kérdezte tőle Xaldimárr.

– Tudod, te azt nagyon jól, „kolléga”.

– Ha gúnyolódsz, csak az idődet fecsérled. Meg mond-

juk a miénket is. Tehát? Mit tudsz róla, és mióta vagy vele kapcsolatban?

– Nem járom vele a határt. Közvetlen kapcsolatba csak nemrég kerültem vele. Korábban, hogy is mondjam... Spirituális csatornákon kommunikáltunk. Valahogy be tud menni az ember agyába.

– Ahogy te is szoktad azt időnként – szólt közbe Nerva. Xarfax egy pillantásra sem méltatta a megjegyzést.

– Ő is itt volt a torony ostromakor, vagy csak te? – érdeklődött Amosis.

– Nem volt itt – válaszolt Xarfax, mint egy mintadiák.

Amosis vette át a szót:

– És te miért voltál itt? Nem gondolod, hogy aljas dolog egykori rendtársaidra támadni ilyen túlerővel?

Xaldimárr és Nerva szeme itt kikerekedett. Amosis pedig magyarázatként a következővel állt elő:

– Igen, az itt látható nekromanta a niverendi rendházban nevelkedett és tanulta el a praktikákat. Amíg ki nem rúgták.

Pyrrhos lehunytt szeme egyfajta nyugtató hatással működött a társaságra. Nerva időnként rápillantott, és ilyenkor az andabata felé fordította a fejét. Ebből arra következtetett, hogy a látása nélkül is pontosan tudta, mikor néz rá. Mondjuk nem is hitte volna, hogy nem így van.

– Nem személyes okokból támadtunk rátok, és megadtuk az esélyét, hogy ostrom nélkül rendezzük a dolgokat.

– Amit nevezzünk inkább zsarolásnak – így Xaldimárr.
– Ha Pyrrhosék nem jönnek, élő embert nem hagytok itt. Mivel fogott meg téged Winslow? Pénzzel? Fenyegetéssel?

Xarfax felnevetett.

– Te tényleg azt hiszed, hogy fenyegetéssel menne bármire is?

Itt Amosis szólt közbe:

– Tehát pénzzel. Ismerlek, semmit nem csinálsz önzetlenségből. A hiúságod vallomásra bírt – nézett rá mereven – Mit csináljunk most veled? Nem voltam még ilyen helyzetben... Többiek? – nézett szét.

Elkezdtek feszengeni. Xaldimárr ránézett Pyrrhosra.

Az andabata felé fordult, de nem szólt, így annyit mondott:

– Én sem tudom, mi ilyenkor a teendő. Vagy mi lenne a helyes. Egyelőre tartsuk itt elzárva, mert biztos vagyok benne, hogy lesznek még további kérdéseink. Pyrrhos, ti meddig maradtok?

– Ameddig szükséges.

Még pár próbálkozásuk volt, de gyorsan kiderült, hogy Xarfax csak egészen lényegtelen dolgokra hajlandó válaszolni. A főmágus fel-alá járkált még egy darabig a többiek előtt, majd úgy döntött, hogy ennek egyelőre nincs sok értelme. További információkra van szükségük, amivel sarokba szoríthatóvá válik a nekromanta.

Kifelé menet Xaldimárr félrevonta Amosist.

– Mester, van valami, amit el kell mondanom.

A rendfőnök kérdően nézett rá.

– Még nem tettétek fel nekem azt a kérdést, amire viszont számítottam volna, ezért ha nem haragszol megelőlegezem a választ.

– Mégis miről beszélsz?

Xaldimárr különös pillantással nézett az öreg varázslóra.

– Fel sem merült benned ezek szerint. Érdekes, mert Arlo viszont gondolt rá.

Amosis türelmesen várt. A nekromanta is egy darabig.

Majd nagyon halkán, és nagyon lassan ennyit mondott:

– Amosis..., ezt a hosszú halottat én hoztam létre.

A főmágus nagyon furcsa pillantást vetett rá, de a bizalom továbbra is kiolvasható volt a nézéséből. Közben odaértek a többiek, így ez a diskurzus megrekedt. Rátette a kezét a nekromanta vállára, majd megnyugtatta affelől, hogy erre még visszatérnek.

Közben be is sötétedett, és a jelenlévők úgy döntöttek, hogy pár pohár bor jólesne talán az esti nyugvás előtt, ezért lehúzódtak a lentebbi szintek egyikére, ahol hosszú történetmesélés indult. Kint telihold ragyogott, és a síkság szélén megvilágította a Nyugodt ormokat északkeleti irányban. A tavasz gyors támadásba lendült, az errefelé rövid télnek már alig maradt nyoma. A meleg szellő nemcsak a tájat, hanem a szíveket is fűtve jelezte, a remény még él Doriában. Az események tükrében ez a kellemes esti borozgatás reményeik szerint egy új kor hajnalának a hangulatát hozta közénk.

* * *

A nagy győzelmi menet elmaradt az erődben, aminek a kis csapat őszintén örült. Viszont azonnal látszott az ott lévőkön, hogy tudják, kik ők. Némi felfrissülés és szieszta után indultak is tovább Samorudn felé. Kényelmes két nap alatt érték el a tengerszorost. Már messziről látszódtak a Zöld híd hatalmas pillérjei. Amilyen visszafogott volt a Solyberg erődben a fogadtatásuk, olyan harsány a samorudni. Tapsoló tömeg várta őket amerre jártak, és vállat veregetni szaladtak oda a helybéliek. Végül a régiós herceg személyesen fogadta őket a város főterén, és a hely legjobb fogadójában foglaltatott nekik szállást. Az elmúlt hetek viszontagságai és nélkülözése után ezt örömmel

mel el is fogadták. Arlón kívül senki sem járt még itt, így csak forgatták a fejüket a látványtól. Nagyon más világ volt ez, mint a főváros, Mel Ramola vagy Niverend. Kiterjedését és lakosainak számát tekintve az egyetlen hely volt a birodalomban, ami összemérhető volt Hamvasorommal. A déli irányban szélesedő tengerszorost mind a két oldalról magas sziklák szegélyezték, ami tölcésrszerű hatást keltett, így a déli forró áramlat a városon és annak környékén összpontosult. Ez az áramlat a nyugati sziget déli fertályával ellentétben nedves volt, így a város felett nyáron forró és fűledt, télen enyhe éghajlat uralkodott. Az uralkodó szelek miatt innen ez a nedves légtömeg betört Owlens földjére, létrehozva a rejtélyes mocsárvilágot.

A házak errefelé nem volt jellemző, hogy kőből, hanem főként gerendából épültek, mivel a Rimuna rengeteg bőséges fa utánpótlást biztosított. Ez volt a birodalom legnagyobb egybefüggő erdősége. Samorudn városától mintegy ötven mérföldre kezdődött északkeleti irányba, és tartott egészen a tengerig. De nemcsak az erdők voltak erre hatalmasak, hanem a hegyek is. Owlens földjének a közepén húzódott északnyugat-délkeleti irányba egy hegylánc. Északi fele a Barna hegységként a délebbi alacsonyabb része a Mocsaras ormok néven volt ismert. Utóbbinak az alsó határában húzódott a Remete Lovag tornya. Titokzatos hely volt, ahogy maga a hegység is.

A hegyeken átkelve vagy azokat délről megkerülve érkezhettünk meg Shiraedbe, ahol a goblinok éltek. Ha Owlens titokzatosnak és furcsának találta az erre járó, akkor Shiraedet egyenesen kiismerhetetlennek. Egy utazó monolit volt csak a területen, pontosan a megye közepén, és ahhoz vezetett, ami mellett ők eljöttek Mel Ramola közelében.

– Pár lépés, és magunk mögött hagyjuk a világot, amit eddig ismertünk – merengett Ivy Arlónak. – Bár a keleti szige-

ten születtem, de semmire nem emlékszem belőle... Ez a nyak-
ék az egyetlen, ami a múltamból megmaradt. Innen tudom,
hogy Owlensből származom.

Előhúzott egy bőrszíjon lógó ketté tört csonttáblát, ami-
be az alábbi szöveg volt beleffaragva:

*Szeretett kislányunk, Ivy. Született 2508-ik év aperio ha-
vának hatodik napján Bumat Saghirában.*

- Ma van születésed napja – csodálkozott el a varázsló.
- Igen. A harmincadik.

Folytatása következik...

Jegyzetek